

הבית לחוכמה מתהווה

האם ניתן להשיג אהבה – אחדות – שלום?

מראת ידע 2/2021

ד"ר ברכה קליין תאיר

הימים הם ימים של כאב, אימה, תסכול וייאוש, הן במרחב האישי והן במרחב האנושי, כי אנחנו מסרבים לראות. אנחנו מסרבים להקשיב לזעקה ולקריאת הלב. תילי מילים נשפכו בתקופה הזאת על המושגים 'אהבה' (מנגד; שנאת חינם), 'אחדות' ו'שלום'... האם אנחנו באמת מבינים לעומק מושגים אלה ומוכנים לשינוי הדרמטי ההכרחי? לצערי, מתוך קריאת תגובות, שאלות, מאמרי דעה ושיחות עם אנשים, אבל בעיקר קריאת הפוסטים של מטפלים, יועצים ומאמנים, אני לא אופטימית. רבים כל כך שטחיים, כל כך מכאניים – פונקציונליים שזה כואב.

אנחנו "במלחמה" איומה: כ- 3.5 מיליון אנשים ברחבי העולם מתו מקורונה. ישראל בין המדינות המובילות פר 1000 איש. "המלחמה" האיומה הזאת, שאולי תסתיים רק בסוף השנה, גובה מחירים נפשיים גבוהים, מחירים כלכליים בלתי נתפשים, חושפת סדקים בקיום האנושי ובלכידות החברתית. במשך שנתיים, המוכר והידוע התערער והתפורר. מה שהיה לא יכול להמשיך להיות.

כולנו שואלים מה יהיה? איך זה יגמר? **שאלה שגויה!!!** התקווה לעתיד שונה נמצאת **רק בהבנה** של כל אחד ואחת מאיתנו שיש תכלית לשנתיים של מלחמת האור (אהבה – אחדות - שלום) בחושך. זו מלחמה נגד: השנאה והזדון לאחר ולשונה, האלימות כנגד החלש (חי/אדם), האנוכיות שמרקיעה שחקים ומועכת אחרים (של מגזרים ואנשים), אוסף השקרים, במיוחד של מנהיגים פוליטיים ושומרי החוק, ערעור הפרטיות וצעדים לעומתיים הפוגעים בטובת המכלול. הפכנו לנטולי אהבה – אחדות - שלום. **לכן, אהבה – אחדות – שלום יושגו לא כשימצא המושיע, אלא רק כאשר התודעה שלנו תשתנה!!!**

נכון, על פניו יותר קל להמשיך לשרוד, להילחם ולצפות שהחושך ישתנה, מאשר להאמין שכל מרכיבנו מושלמים. יותר קל להמשיך להישען על אמונות, מחשבות ורגשות מוכרים המקנים לנו כביכול ביטחון, מאשר לאחוז באהבה הקיימת בנו. יותר קל להמשיך להישען על קביים חיצוניים המכוונים את ההתנהלות שלנו, מאשר להישען על מהותנו. יותר קל לנו לבטוח באגו המביים סרטים המחזקים את האשליה שאנחנו נפרדים, מאשר לשאוף לאחדות מושלמת. יותר קל לנו להאשים את האחר במציאות הכואבת שלנו, מאשר לקחת אחריות על היותנו מלחיני מנגינת מהותנו וחיינו. יותר קל לנו להילחם על גבולות העצמאות שלנו, מאשר על החופש האמיתי. יותר קל לנו לחבוט במתחרים, באויבים ובמאיימים על מעמדנו, מאשר לעצב מציאות כלבבנו (יצירה עצמית). יותר קל לנו לפעול כמטורפים בחיפושנו אחר האושר, מאשר להבין שאושר, אהבה, אחדות ושלום

הבית לחוכמה מתהווה

הם ממד של הווייה ולא מטרות חיצוניות לנו. האם אנחנו מודעים למחירים הגבוהים אותם אנו משלמים בגין בחירות אלה? האם לא סבלנו מספיק? לבבותינו שבורים, מערכת החיסון שלנו קורסת, אז מה עושים?

מגפת הקורונה הוכיחה לנו כי אין מושיעים מלבדנו. איבדנו את עצמנו במבוך של מורכבות, בעולם של בעיות. שכחנו איך להיות בני אדם מוארים – מחוברים לאהבה, לאחדות, לשלום. בני אדם שגישתם לחיים היא פואטית. בני אדם שרוצים לצמוח מתוך ספר מהותם¹ ולא מבעד להגיונם השיפוטי. בני אדם שרוצים להיות מהות של אהבה, אור ועוצמה ולא רק בשר ועצמות. בני אדם שרוצים לפעום את ליבם שלהם ולא להתפעם מאחרים. בני אדם שנותנים כוח לשפע ולא למחסור, לחיובי ולא לשלילי. בני אדם שלוקחים אחריות על מציאות חייהם ולא מתנהלים כקורבנות. בני אדם שמעזים להכריז את מי שהם כל יום מחדש ולא מתנהלים מתוך ציפיות. בני אדם שבאים ליחד מתוך אהבה וחסד ולא מתוך כוחנות, ניצול ופחד.

אז בואו נעשה קצת סדר: אחדות בלתי אפשרית להשגה אלא רק אם נתעלה מעל צורה וחומר. אהבה אמיתית בלתי אפשרית אלא רק אם נצליח לראות את האחר כאור ולא כזהות. שלום אינו בר השגה אלא אם נבטל הפרדות והשוואות. זו בעצם התכלית האבולוציונית לכל "המלחמה" הארוה בה אנחנו נמצאים כשנתיים.

"השפה של הטבע היא אהבה כרטט. השפה של הממלכות היא אבולוציה = אהבה אלוהית. השפה של אלה היא יצור האנוש = אהבה תודעתית. זו אהבה שחובקת את השלם (הבנה עמוקה)...אלה שמסוגלים לקרוא את שפת הטבע יכולים להבחין שאפילו האדמה והאבנים משרתים את השלם" ("ספר הידע", חוברת 48).

1. אהבה/אחדות/שלום טבעי – ארצי שהוא מותנה בדבר (מחובר לצורה). אותם כולנו חווים ומכירים ולרוב, הם אלה שמביאים לפתחנו דכדוכים, עימותים, אכזבות, לצד אושר רגעי בלבד.
2. אהבה/אחדות/שלום אבולוציוני בהם עלינו לכבד את הטבע, את החי, את האדם באשר הוא אדם (ואהבת לרעך כמוך), אבל בעיקר לאהוב את ה'אויב': נערי המעלית בחיינו...אלה שדורכים על היבלות שלנו...אלה שמאיימים על הביטחון הקיומי שלנו.
3. אהבה/אחדות/שלום תודעתי – הם אנרגיה אלוהית החובקת את הבריאה כולה. אנרגיה זו היא אנרגיה שמתמירה את הפוטנציאל לחומר גולמי, את השליליות לחיוביות, את המחשבה למציאות (כך גם אם ממגנטת את ילדה לרחמה). כאשר עינינו לא מצועפות, ליבנו באמון מלא, מהותנו רואה רק אור, רואה רק אדירות, רואה רק שלמים, אנחנו מחוברים לאהבה/אחדות/שלום תודעתי ולא מפחדים להיות בתנועה אינסופית של בריאה, של יצירה, של התכללות.

אהבה תודעתית = [אהבת אמת](#) = אהבה המבינה לעומק את טבע הדברים. היא זו שמאפשרת השגת אחדות (שלם אטומי מוכלל) ושלום (שלמות ללא חיסרון). היא המידה הרוחנית האולטימטיבית שהיא מעבר לצורה,

¹ מהות זו הינה פרץ של 7 שדות אלקטרומגנטיים המחוברים לצופני המוח שלנו. היא שלם (מושלם) של גרעין של אנרגיה אדירה הבוראת את קיומנו. היא זו שמאפשרת עמידות קיומית מבלי להיצמד לשום רגש מכלה. כל "היש" ישנו בנו. כל העוצמה האוניברסאלית קיימת בנו. "לכל חומר גרעין מהות ולכל גרעין יש מודעות של תודעה אוניברסאלית" ("ספר הידע", 12/100).

הבית לחוכמה מתהווה

מעבר למחשבה, מעבר להגדרה, מעבר לאנרגיה מקובלת. היא "הרצון" הראשון של הבורא כאשר החליט לברוא מתוך עצמו: **להיטיב**. זו אנרגיה של בריאה ולכן, רק איתה אפשר להמשיך לברוא את עצמנו כל יום מחדש. היא מקיפה את כל קיומנו ואת היקום כולו. היא רטט של מכלול אוניברסאלי שאין עליו כל תווית, סיווג, העדפה או התניה. היא אינסופית (לא קצובה) ולעולם לא נגמרת. השפעתה בדומיה ולעומק. היא נמצאת בכל "גרעין מהות" של כל נברא, בכל תא ותא בגופו ולא רק בליבו, כי היא המקור של הבורא ודלק בריאתו (self-creators - אדוני הקיום). כאשר אנחנו אהבה תודעתית, אנחנו אמת, אנחנו אור.

אלא, ככול שהבריאה הסתעפה והתרחקה מהאחד, מהאהבה, מהשלמות, מהאחדות, האדם נחלש, הבריאה הפכה לדחוסה ומוגבלת, כמות האור בתוכם הצטמצמה.

היום, אנחנו מקבלים הזדמנות חוזרת להתחבר עם המקור; עם אהבה – אחדות - שלום תודעתיים. הם נמצאים בגרעין מהותנו. לשם כך עלינו לפרום את הפקעת שאנחנו, לקלף את עלי הכותרת ולהגיע לליבה. מאחר וגילוייה תלויה במידת פתיחת הארכיבים בתוכנו, ניתן לומר שאהבה (אחדות, שלום) תודעתית = ידע = הבנה עמוקה. אין שום קשר לרגש (אהבה טבעית). כלומר, אהבה תודעתית = בינת הלב. היא עניינו של לב מעבר לעצמיות שלנו (אינו רגש). היא הרצון לתת בדרך לא אנוכית, להצמיח, לאפשר מקום לאני ולאחר. זו "מהות אוהבת מבלי לצפות להיות נאהבת, מחבבת כל אדם הבא משליליות מבלי להגיב, נותנת מבלי לצפות לתמורה, מביטה באויביה עם יופי בעיניה ("ספר הידע" נספח 5, 592). זו אהבה שמתארת מרכז כובד פנימי, ביטחון להתנסות, ביטחון לבקר במחוזות שלא העזנו לבקר עד כה, ביטחון לא להיצמד לתכנים קבועים, ביטחון בתהליך ההתקלפות, ההתערטלות מכל מה שמקבע. ככל שנאהב את עצמנו, את אחינו ואחיותינו ואת עולמנו בלי לצפות לשום רווח, כך העוצמה האלוהית תזרים עלינו את אהבתו ואת אורו. אנחנו פשוט **נהיה אהבה** ללא קשר אל להרגיש אהבה.

למילה אהבה יש היסטוריה ארוכה והיא נמצאת במרכזה של החשיבה העתיקה: "לא-תקם ולא-תטור את-בְּנֵי עַמֶּךָ, וְאֶהְבֶּתָּ לְרַעֲךָ כְּמוֹךָ; אָנִי, ה'" (ויקרא, י"ט, י"ח). ה' – אני – אתה; אחד הם. לכן זו חובה מוסרית המדגישה כי כבוד ליצור האנוש הוא כבוד לאל. אבל לא רק לעמך – כמוך, אלא גם לזרים ולגרים: "וְאֶהְבֶּתֶם אֶת-הַגֵּר כִּי-גֵרִים הָיִיתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם" (דברים, י', י"ט). ספר "שמות" מרחיב את האהבה גם לאויבינו – אם תמצאו את השור או את החמור שאיבד אויבכם, השיבו לו אותו (כ"ג, ד-ה). וספר "משלי" מייעץ לנו שאם אויבנו רעבים, עלינו לתת להם לאכול; אם הם צמאים, לתת להם מים לשתות (משלי כ"ה, כ"א). הספר גם מזהיר מפני שמחה לאיד על סבלו של מי שפגע בנו: אל תשמחו בשאויביכם נופלים, ואל תתנו ללבבכם לעלוץ כשהם מועדים (משלי כ"ד, י"ז). במילותיו של הנביא ישעיהו, עלינו גם לחלוק את לחמינו עם הרעבים, ואת העניים וחסרי הבית להכניס לביתנו (ישעיהו נח, ז).

פרשנות נוספת למושג "אהבה" מגיעה כמובן מיוון הקלאסית. שם אפלטון, שחי בסביבות 400 לפנה"ס, חשב שאהבה קשורה בניסיון שלנו להגיע ליפה – לשמיימי, לאלוהי. אם יש סולם ליופי המוביל אל היופי האבסולוטי

הבית לחוכמה מתהווה

– הנמצא מעבר לעולם ולזמן הזה – האהבה היא הדרך להגיע לשם. “אפלטון ראה באהבה לגוף את תחילתה של דרך ארוכה שעושה האינדיבידואל בנתיב אהבה עד שהוא מגיע לגן העדן. הוא האמין שהאדם יכול להתעלות מעל התשוקה הגופנית ולהגיע למצב רוחני גבוה”.

בניגוד לאפלטון, אריסטו (322-384 לפנה"ס) חשב על אהבה כמשהו המתבטא ביחסים בין-אישיים בחברה ולא בתור דרך להגיע למציאות נצחית גבוהה יותר של יופי אבסולוטי. לתפישתו, ככל שאהבה בקרב אנשים היא חסרת אנוכיות והיא הרמונית יותר, כך היא מבטאת את הרגש הנעלה של האהבה. אם נאחל טוב לאחרים, נדדה איתם באינטנסיביות כאילו היו “עצמי שני” שלנו ונחפש הרמוניה הדדית עמוקה – כל מערכות היחסים שלנו לבני זוג, לאחינו ולאחיותינו, לילדינו או להורינו יהיו בעלות ערך. מיניות לא הייתה בעיניו צורה נעלה של אהבה.

כשהגיעה הנצרות – קבוצה מגוונת של כנסיות שונות שהופיעה לאחר מותו של ישוע – החלה לחלחל לעולם המערבי הגדרה חדשה לאהבה. הנצרות הפכה את האהבה לכוח אלוהי שניתן להביעו אם הוא מוחדר לאדם על ידי האל. בסיועו של כוח זה ניתן להתעלות מעל למלכודות החיים הארציים ולהיגאל מסבל, מכאב, מאובדן, מחרדה, מרוע וממוות. במילים אחרות, דרך האהבה, בני אדם יכולים להיות דמויי-אלוהים, אפילו אם באופן לא מושלם ורק להרף עין.

אבל המהפכה הגדולה באמת הגיעה אחרי לותר, כשהוציאו לגמרי את מושג האלוהים הנוצרי או היהודי מרעיון האהבה והפכו את האהבה לעיקרון ארצי שיכול להוביל אנשים להגשמה עצמית. תחילתה בפילוסוף מישל דה מונטיין (1533-1592) בתקופת הרנסנס בצרפת ושיאה בברוך שפינוזה (1632-1677). שפינוזה פסל את ההפרדה בין הטבע לאלוהים שהיו עבורו אותו הדבר – שתי מילים שונות לתיאור מכלול הדברים. ולכן האהבה אינה מסוגלת “להתעלות” מהטבעי אל העל-טבעי, מהעולם הארצי אל האלוהי, מהגוף אל הנפש, מהחומרי אל הרוחני הטהור. פירוש הדבר שאהבה אל מישהו אינה אהבה אל איכויותיו הרוחניות, אלא פשוט אל אותו אדם כפי שהוא נגלה מול עינינו באופן טבעי – בשר ודם.

אחריו הגיעו מהפכנים נוספים, כמו ז'אן-ז'אק רוסו (1712-1778) שהנחיל בכתיבתו את רעיון האהבה הרומנטית; ופרידריך ניטשה (1844-1900) שתקף את כל מערכת החשיבה האפלטונית-נוצרית. למעשה מאז רוסו החל תהליך שבו האדם האמין שעליו ליצור את זהותו ואת ערכיו הפרסונליים, דבר הכולל בין היתר מתן ביטוי לתשוקה מינית. במילים אחרות, אם ביהדות המוקדמת ובתחילת הנצרות נתפשה אהבה כמצווה ואחריות עליונה כלפי האל, החל מרוסו הונח הבסיס לתפיסתה כאחריות עליונה כלפי האינדיבידואל.

מדובר היה בשינוי שהשפיע, בין היתר, על מוסד הנישואים. אם בעבר זוגות התחתנו כדי להקים תא משפחתי יציב ולקבל את הסכמת השמים לכך, החל מהמאה ה-18 נכנס למשוואה רעיון החיפוש אחר “אהבת חיינו” ו“החצי השני שלנו”. “עד המאה ה-18 רוב החברות עודדו הרמוניה משפחתית, אבל אהבה לא נחשבה לסיבה

הבית לחוכמה מתהווה

מספיק טובה להתחתן", אמרה לנו ב-2018 ההיסטוריונית האמריקנית סטפני קונץ המלמדת בקולג' אוברגרין שבווישינגטון.

פרופ' מיי, מצדו, טוען שהשינוי הגדול היה כאשר גברים ונשים ציפו שאהבתם תחליף את מקומו של האלוהים והשליכו את הענווה, החמלה והסובלנות שעליהן התעקשו המסורות הדתיות. "אנשים היום מפגינים אהבה כשם שאנשים בעבר הפגינו את נאמנותם לכנסייה. ככל שאנחנו הופכים ליותר אינדיבידואליסטים כך אנו גם מצפים שהאהבה תהיה עבורנו המסע החילוני של נשמתנו, מקור סופי של משמעות וחופש, סטנדרט ערכי, מפתח לפיצוח בעיית הזהות שלנו, נחמה מול חוסר השורשים, תשוקה לדברים מהעולם הזה, ועם זאת גם רצון להתעלות מעליו, גאולה מהסבל, והבטחה לחיי נצח."

אכן, מסע פתלתל עבר המושג "אהבה" (אחדות, שלום). אלא בגלל הפרשנויות הרבות שנוצרו במהלכי חיים והסיטו אותנו משורשה, איבדנו עוצמה, איבדנו הבנה ונאחזנו בביטויים כמו; מגיע לי, גאווה, עליונות, יצר רע, כעס, חשבונאות וכד'. התוצאה; הפלנטה בכלל והחיים שלנו בפרט התכסו ביריעה חונקת, מדכאה, שלילית ביותר. המילה 'אהבה' התרוקנה מתוכנה האלוהי.

כדי להגיע מחדש לאהבה תודעתית (אחדות, שלום), עלינו תחילה לחוות אהבה רגשית (מותנית בדבר) – ארצית – טבעית...לאחריה אהבה אבולוציונית, להשיג שליטה על המחשבות, רצונות, התנהגויות שלנו דווקא במדיום של צורה, ורק לאחר שהכלי שלנו התמלא בכול אלה, אנחנו מוכנים לטפס אל השלב העילאי של אהבה תודעתית. ככול שהתדר עולה, כך גם העוצמה, כך אנחנו עוברים אל מעבר לצורה, אל מעבר לאנרגיות ואוחזים באור הבורא. אך מאחר והתודעה שלנו עדיין נעולה בארציות, קשה לרובנו לתפוס את המשמעות העמוקה של אהבה תודעתית ועל-כן, קשה לרובנו לחצות את שדות האהבה הטבעית, האהבה האבולוציונית ולהגיע לאהבה תודעתית. לכן, הדיבר האולטימטיבי של קוסמוס לעת הזאת הוא "כבוד ליצור האנוש" בטרם נוכל לאהוב אותו תודעתית.

- כאשר אנחנו מטילים ספק בנתינתו/אהבתו של אחר, באיזו אהבה אנחנו מטילים ספק? מהו השיעור עבורנו?

הבית לחוכמה מתהווה

כאשר אנחנו חותרים להשיג אהבה – אחדות – שלום תודעתיים, אנחנו בעצם פועלים מתוך פרדיגמה חדשה שנקראת **You**. משמעה, אני לא קיים (ממד אי הקיום), רצונותי לא קיימים, אלא אני נמצא לשירותו של האחר. אלטרואיזם בדומה ליחסים בין אם לילדה, או בין הבורא כלפי הנברא. זהו אימון אדיר בשביל לפתח תודעת בורא. כי אז אנחנו לא מפחדים להתערבב, אנחנו לא חוששים לאבד את הייחודיות שלנו. אנחנו משיגים שלם = משיגים תפישה עוצמתית כוללת = משיגים הבנה עמוקה. מצליחים לברוא את מה שהיה בלתי אפשרי בעבר, או לראות פוטנציאלים שלא היינו מסוגלים לראות. פשוט **נוכחים** מבלי הצורך להוכיח דבר.

לכן, התפתחות אל עבר אהבה – אחדות – שלום תודעתיים חייבת לאבד את כוליותה (צורה, תוכן) בתוך האיכות (מעבר לצורה, מעבר למילה ריקה).

לסיכום...

אהבה (אחדות, שלום) תודעתית היא הדבק העוצמתי ביותר שמחבר יחסים באופן נכון (תלות הדדית – אוטונומיה) בזוגיות, במשפחתיות, בצוותים, בארגונים, בחברות. מאפשרת יצירת "מרחבי שותפות" אמיתיים. זהו מקום מפגש חדש מעבר לאיזה חוט פיזי, מעבר לצורך פנימי או חיצוני, מעבר לעזרה רגשית או כספית, מעבר לתפקיד או מעמד. זהו פשוט מקום של רטט שהוא דבק שחזק יותר מאשר החיבורים המסורתיים ביחסים ובעבודת צוות. ברגע שמבינים כי בני האדם שונים רק בגלל תדר תודעה וחובת משימה, אין עוד הפרדות בין אנשים. במקומן יש כבוד לאוטונומיה של האחר ובו זמנית אהבה לטובת המכלול, לתלות ההדדית.

אהבה תודעתית לכן אינה אישית, איננה קשורה לאדם כזה או אחר, איננה קשורה לרגשות, אלא היא הוויה, מהות. ככול שהאדם מחובר יותר אל מהותו, כך הוא מקרין בדומיה ולעומק אהבה תודעתית – אהבת אמת – אנרגיה אלוהית. היא זו שמאפשרת לנו להתחדש, לצמוח, להשתנות בכל רגע מחדש. שעוזרת לנו לברוא את מציאות קיומנו עם המון שמחה ויצירתיות. עוזרת לנו לפלרטט עם אי וודאות בבטחה ולפתוח שערים לפוטנציאל חדש.

באהבה תודעתית קיים רצון חופשי וממושם להיות בן אדם בין בני אדם; רצון להביא את האלוהות אל תוך מרחב היחסים כדבק שמאחד שונות לכדי שלם; רצון למלא את חסרונות האחר; רצון לחבר את כול השותפים לקואורדינטת תכלית הקיום המהותי שהיא טיפוס לעבר פוטנציאל של מציאות חדשה; רצון להתחבר אמיתית ולהשיג ערבות הדדית שיש בה שוויוניות וחלוקה צודקת של משאבים.

"מקיים אני בתוכי שאיפה בהירה להישען על מקום של אהבה, להישען ולסמוך.

מקיים אני בתוכי שאיפה עמוקה להיות מקום של אהבה, שם שאיפתי תהיה נשיפתי.

לא אבלבל בין רגש של חיבה לבין אהבה.
לא אבלבל בין רגש של נעימות לבין אהבה.

הבית לחוכמה מתהווה

לא אבלבל בין רגש של השתוקקות לבין אהבה.
שמה אצמיד אהבה לרגש, ותהפוך להיות עוד רגש.
ברגע שכחה לא אחפש אהבה, לא ארוץ אחריה, לא אמות למענה,
לא אהפוך אותה לחשובה ממני, למקנה טעם ומשמעות,
פן תהיה היא בחוץ, ואני שאין בי אהבה, בפנים.
אזכור זאת: אני אהבה, תמיד אני אהבה, אני ההוויה.

רגש יבוא ורגש יחלוף, עונה תבוא ועונה תחלוף.
הסבר יבוא והסבר יחלוף, אדם יבוא ואדם יחלוף.
אך יש מקום אחד שלעולם לא יבוא ולא יחלוף,
הוא מעבר לזמן, הוא שם והוא פה, הוא אני ואתה והאחר והיקום.
הוא מקום של אהבה.

הכל אהבה. אהבה שמי, אהבה שמו. ברוכים נהיה."
"סוד הפשוט"

אם מבינים אנחנו את שלושת סוגי האהבות שמייצגים שלושה שלבי אבולוציה: ארצית/טבעית – שמיימית/אבולוציונית – אוניברסלית/תודעתית, אנחנו מתחילים להבין שהרבה יותר קל למלא אחר התכלית הקיומית שהיא לטפס ולחזור לקומה ה-100 כיצורי אנוש אמיתיים, לבנות קבוצות עוצמתיות מלאות השראה, לבנות צוותים משמעותיים בעלי עוצמת השפעה ומגנט, לבנות ארגונים (חברות) מוכללים יותר שמאפשרים לעובדים, לספקים, ללקוחות להחזיר את ההגה לחייהם חזרה לידיהם, להיות אנשים עוצמתיים, חופשיים, בעלי עוצמה של בורא.

כלומר, במקום להשקיע כל כך הרבה משאבים **בלתקן** בעיות, אנשים או סימפטומים, בלהמציא דברים שאינם עמידים לאורך זמן, בלהחליף מרכיבים מקולקלים, כל אלה שייכים לתפישה המכאנית – פונקציונלית של הקיום, על כל אחד להשקיע יותר בטיפוס אל עבר האמת, אל עבר הבנה עמוקה, אל עבר האור. רק טיפוס מאפשר לנו להתקלף, להתעדן, להיות שקופים ולהתגלם כהוויות של אהבה, אחדות, שלום. רק טיפוס יכול להעצים את חוללות המוח כדי שנוכל לחבר אחרת בריאה – יצירה – עשייה - תוצאות. בתהליך, אנחנו לא מרפים את האחיזה במרכז הקיום שלנו שהיא מהותנו (ולא האגו), כי רק מרכז זה עמיד בפני כול ואינו מושפע מתנודות החוץ (אינו בגירוי-תגובה) ולכן הוא אינו זקוק גם למיגון.

הבית לחוכמה מתהווה

בעת בה העולם נטחן, ההקצנות הופכות לדרמטיות יותר, האלימות גואה, המשבר הכלכלי עמוק, ההגדרה הלאומית – חברתית על הקרשים, הכלים העומדים לרשותנו בתהליכי צמיחה, התחדשות והשתנות מחלידים מחוסר רלוונטיות.

הגיע זמנכם להצטרף לאחד המסלולים המתגרים והחדשניים להתפתחות תודעתית – רוחנית;

לזרוע דעת

בואו להיות בעלי משימה של אור/ בוראים אוטופואטיים המחוברים למהותכם האדירה – מפעילים את היקום הנמצא במוחכם – מבססים עקרונות קיום חדשים – משיגים תודעה אוניברסלית/ הבנה עמוקה/ שורש הדברים - אמת.

בואו לכבוש את פסגת "הר המידוריאמה" – הקומה ה-100 של האבולוציה!!!

פיתוח הכושר - עליכם, ואילו השפה, הכלים, הטכנולוגיה, האמת - עלינו.

הקורסים הקרובים:

17/2 בבנימינה. מפגש ראשון להתרשמות – 150 ₪.

22/2 בסביון. מפגש ראשון להתרשמות – 150 ₪.

<https://lizroahdaat.ravpage.co.il/2021>

<https://lizroahdaat.ravpage.co.il/neworganizations>

<https://lizroahdaat.ravpage.co.il/sadna>

<https://lizroahdaat.ravpage.co.il/creator>

שלכם באהבה

ברכה